

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce: **Ateliér pro životní prostředí**, občanské sdružení, se sídlem Ve Svahu 1, Praha 4, zastoupen JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské nám. 6, Praha 1, zastoupen prof. JUDr. Miroslavem Bělinou, CSc., advokátem, se sídlem Dlouhá 13, Praha 1, za účasti: CS Centrum Praha, a. s., se sídlem Ke Štvanici 656/3, Praha 8, zastoupen JUDr. Milošem Fiedlerem, Ph.D., advokátem, se sídlem Ke Štvanici 656/3, Praha 8, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2003, č. j. 16552/2003 - 63/O - 1497/03, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2006, č. j. 5 Ca 29/2004 - 56,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2006, č. j. 5 Ca 29/2004 - 56, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) je občanským sdružením, jehož cílem je podle jeho stanov založených v soudním spise městského soudu sp. zn. 5 Ca 29/2004 (čl. 3 písm. f/) „účinně se účastnit „...v rozhodovacích procesech, v nichž mohou být dotčeny ochrana životního prostředí, přírody, krajiny, veřejného zdraví a památek.“ V tomto postavení se stěžovatel účastnil řízení o umístění stavby polyfunkční budovy „ČS centrum - IT Building“ (tři podzemní, osm nadzemních podlaží, od šestého nadzemního podlaží

půdorysně ustoupených, s kapacitou 5200 m² administrativních ploch, 2800 m² sálů informační technologie, 2850 m² nerušících služeb, 189 stání v hromadných garážích) při ulici Antala Staška v Praze 4, a to k návrhu osoby na řízení zúčastněné (původně BIODEG s. r. o. se sídlem Praha 1, Revoluční 1/655, o procesním nástupnictví Nejvyšší správní soud rozhodl pod č. j. 6 As 37/2006 - 106 ze dne 21. 2. 2007).

Stěžovatel v řízení správním podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (Magistrát hlavního města Prahy rozhodl dne 25. 4. 2003) odvolání, v němž mj. namítl, že u umísťované stavby nebyl zkoumán ani odsouhlasen zásah do krajinného rázu, ač jde o mimořádně pohledově exponovaný objekt na hřebeni nad příkrým svahem, který ohraničuje plochou výšinu (terasu) horní Krče. Ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, bylo podle stěžovatele nutno vydat podkladové rozhodnutí o souhlasu se zásahem do krajinného rázu. Pokud takové rozhodnutí nebylo vydáno (o souhlasu nebo nesouhlasu), popř. nebyla vyjádřena nepotřebnost vydání rozhodnutí, nebylo možno vydat rozhodnutí o umístění stavby. Současně stěžovatel uvedl, že stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy (odboru životního prostředí) ze dne 11. 11. 2002 obsahuje jen některá nesmyslná tvrzení, a ani ve stanovisku Úřadu městské části Praha 4 ze dne 10. 10. 2002 není krajinný ráz a zásah do něj zmíněn. Přesvědčivé konstatování, že k zásahu do krajinného rázu nemůže dojít, není ve stanovisku obsaženo. Stěžovatel rovněž v odvolání argumentoval k otázce, zda v prokazatelně již urbanizované či právě zastavované krajině může být krajinný ráz chráněn, a odpověděl na tuto otázku, především s ohledem na definici krajiny v § 3 písm. k) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, kladně.

Žalovaný v rozhodnutí o odvolání k této námitce uvedl, že pokud dotčený orgán ochrany přírody ve svém stanovisku uvedl, že se zamýšlenou stavbou souhlasí bez námitek, nutno tento souhlas vztáhnout na celý předmět ochrany podle zákona č. 114/1992 Sb., včetně ochrany krajinného rázu. V případech, kdy stavba nemůže snížit nebo měnit krajinný ráz, není důvodu vydávat o tom rozhodnutí nebo to výslovně uvádět, stejně jako není stanoveno, že by musel orgán ochrany přírody výslovně vyjmenovávat předměty ochrany, kterých se stavba nedotkne. Žalovaný pak podal svůj výklad aplikace zákona č. 114/1992 Sb., v případě urbanizované krajiny. Jestliže je v citovaném zákoně (§ 3 písm. k/) krajina definována jako „část zemského povrchu s charakteristickým reliéfem, tvořená souborem funkčně propojených ekosystémů a civilizačními prvky“, lze si těžko podle žalovaného představit, že „civilizačním prvkem“ mělo být zastavěné území zejména velkých měst. Ustanovení § 12 odst. 1 cit. zákona požaduje, aby zásahy do krajinného rázu byly prováděny s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině. Žalovanému nebylo jasné, který z těchto aspektů by mohl být dotčen stavbou uvnitř zastavěného území, na pozemcích zastavěných stávajícími stavbami, mezi stávajícími vícepodlažními budovami. Odvolání stěžovatele bylo (mj. i z dalších důvodů) zamítnuto.

Stěžovatel pak v žalobě podané u městského soudu mimo jiné namítal (jako žalobní bod č. 5) identicky jako v odvolacím správním řízení, že pro rozhodnutí o umístění stavby mělo být vydáno jako rozhodnutí podkladové rozhodnutí o souhlasu se zásahem do krajinného rázu podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb.; pokud se tak nestalo, byl porušen § 126 odst. 1 stavebního zákona, neboť orgán ochrany přírody neřešil

předepsaným způsobem otázku zásahu do krajinného rázu a stavební úřad tento nedostatek přehlédl a vydal územní rozhodnutí. Případné neformální konstatování, že nemůže dojít ke snížení či změně krajinného rázu musí být přezkoumatelné a odůvodněné. Těmto nárokům stanovisko odboru životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy neodpovídá. K tomu v žalobě dodává, že žalovaný „si dovoluje“ vykládat a posuzovat problematiku, k níž není věcně příslušný, jeho názory na aplikaci zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, vyjádřené v napadeném rozhodnutí orgánu II. stupně, jsou podle stěžovatele právně nerozhodné. Pokud se řízení o zásahu do krajinného rázu nevedlo, byl stěžovatel zasažen na svých právech v oblasti, která je pro něj prioritní.

Městský soud v napadeném rozsudku (na str. 16) k této námitce uvedl, že byla v odvolacím řízení uplatněna opožděně, a to s ohledem na § 36 odst. 1 stavebního zákona (č. 50/1976 Sb.), který umožňuje námitky účinně uplatnit pouze ve lhůtě stanovené pro ústní jednání, v posuzované věci do 8. 4. 2003. Podle obsahu správního spisu tak stěžovatel neučinil, žalovaný se proto podle názoru městského soudu neměl touto námitkou v odvolacím řízení zabývat, neboť v řízení odvolacím již nemohla být účinně vznesena, a pokud šlo o námitku, která nemohla být vznesena v odvolání, pak nemůže být úspěšně uplatněna ani v žalobě podané proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně a soud se jí zabývat nemůže. Žaloba byla městským soudem zamítnuta (po posouzení řady dalších námitek).

Proti tomuto závěru městského soudu brojí stěžovatel kasační stížností. Namítá, že zásada koncentrace řízení existuje ve stavebním řízení pro to, aby před orgánem I. stupně bylo možno shrnout veškeré podklady a stanoviska dotčených orgánů státní správy a vydat rozhodnutí. Do odvolacího řízení tato zásada nemůže dosáhnout, neboť odvolání míří proti správnímu rozhodnutí orgánu I. stupně, a to za situace, kdy § 59 odst. 1 správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb.) předepisuje úplný přezkum rozhodnutí – tento přezkum tedy nelze omezit na odvolací důvody. Městský soud se podle názoru stěžovatele pokusil „smést žalobu“ na základě nového správního řádu (zákon č. 500/2006 Sb.). Žalobní bod týkající se zásahu do krajinného rázu uplatnil stěžovatel v řízení odvolacím řádně a v intencích rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikovaného pod č. 499/2005 Sb. NSS. Stěžovatel pak požadoval zrušení rozsudku městského soudu pro nezákonnost (§ 103 odst. 1 písm. a/ zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) a upozornil, že další důvody a podrobnosti uvede později, ve lhůtě předvídané § 106 odst. 3 s. ř. s. K datu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu stěžovatel další důvody a podrobnosti své kasační stížnosti nesdělil. K výslovné žádosti byl stěžovatel městským soudem osvobozen od placení soudního poplatku za kasační stížnost.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podle § 36 odst. 1 stavebního zákona musí účastníci uplatnit své námitky a připomínky nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto. Výjimkou by byl případ, kdy k jejich uplatnění byla účastníku odňata možnost nesprávným postupem stavebního úřadu – taková situace však nenastala. Právo na odvolání je ve stavebním řízení limitováno zásadou koncentrace, neboť odvolací řízení tvoří s řízením před orgánem I. stupně jeden celek a toto řízení nelze nijak oddělovat. Z toho plyne, že námitky, které nebyly uplatněny v řízení před správním orgánem v prvním stupni, nemohou být uplatněny v odvolání, resp. k takovým námitkám

již nelze v odvolacím řízení přihlížet. Tento závěr plyne podle žalovaného nejen z právní úpravy, ale byl respektován i v řadě rozhodnutí správních soudů (Vrchní soud v Praze pod č. j. 5 A 156/2000 - 25 ze dne 2. 7. 2002, Krajský soud v Hradci Králové pod č. j. 52 Ca 1/2003 - 77 ze dne 18. 11. 2003, Nejvyšší správní soud pod č. j. 5 As 44/2003 - 119 ze dne 1. 4. 2005). Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a přiznal žalovanému náhradu nákladů řízení.

Osoba na řízení zúčastněná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že pokud by názor stěžovatele na uplatnění koncentrační zásady měl být po právu, pak by se tato zásada v územním řízení takřka nepoužila. Námitky, které nebyly uplatněny při nařízeném ústním jednání, nemohly být účinně uplatněny v odvolání. Stěžovatelův výklad zákona považuje za zjevně účelový a odkazuje na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 7. 2002, č. j. 5 A 156/2000 - 25. Poukaz na rozhodnutí Nejvyššího právního soudu publikované pod č. 499/2005 Sb. NSS považuje za nepřipadný. Navrhla proto, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Kasační stížnost je přípustná (byla podána oprávněnou osobou a včas), důvodem, který je uplatňován, je nesprávný výklad ustanovení stavebního zákona a správního řádu ve vztahu k námitce uplatněné v odvolacím řízení správním, jakož i nesprávný postup soudu, pokud se odmítl žalobní námitkou zaobírat (§ 103 odst. 1 písm. a/ a d/ s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Podstatou jediné námitky uplatněné v kasační stížnosti je otázka, zda lze v žalobě podané proti rozhodnutí orgánu II. stupně účinně namítat nezákonnost (v posuzované věci absenci rozhodnutí o zásahu do krajinného rázu podle § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny), pokud lze dovodit, že taková námitka neměla být předmětem přezkumu v řízení o odvolání. Jde tedy o výklad procesních ustanovení zákona č. 50/1976 Sb., stavební zákon, zákona č. 71/1976 Sb. (správní řád) a soudního řádu správního.

Podle § 36 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad oznámí zahájení územního řízení dotčeným orgánům státní správy a všem známým účastníkům řízení a nařídí ústní jednání spojené zpravidla s místním šetřením. Současně upozorní účastníky, že své námitky a připomínky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto. Podle § 140 stavebního zákona, není-li výslovně stanoveno jinak, vztahují se na řízení podle tohoto zákona obecné předpisy o správním řízení.

Podle § 59 odst. 1 správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb.) odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu.

Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobní legitimace stěžovatele pak je založena § 65 odst. 2 s. ř. s., podle něhož účastník řízení je oprávněn podat žalobu i tehdy, pokud tvrdí, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud zruší pro vady řízení bez jednání rozhodnutí pro podstatné porušení

ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Poněvadž se účastníci řízení dovolávají v řadě ohledů judikatury soudů ve správním soudnictví, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné tuto judikaturu přehledně uvést:

Nejdříve však předesílá, že koncentrační zásada, jež se uplatňuje v řízení stavebním, předpokládá, že účastníci své námitky proti projektu musejí přednést v určitém procesním stadiu, a to jak pokud jde o námitky skutkové (faktické), tak právní. Judikatura soudů ve správním soudnictví dovodila, že tento princip zůstává v řízení o umístění stavby a v řízení o stavební povolení aplikovatelný i v řízení odvolacím; tak **Vrchní soud v Praze dne 2. 7. 2002 pod č. j. 5 A 156/2000 - 25** rozhodl, že *„právo na odvolání, zaručené účastníku řízení v § 53 správního řádu, je v územním řízení omezeno zásadou koncentrace řízení. Proto námitky k umístění navržené stavby neuplatněné včas, není možno účinně uplatnit v odvolání. To však neplatí, byla-li nesprávným postupem stavebního úřadu omezena práva účastníka.“* V judikatorní praxi **Nejvyššího správního soudu** byl tento názor stvrzen v rozsudku ze dne **11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007 - 83** (na č. l. 89 tohoto rozsudku lze nalézt jednoznačné vyjádření o mezích odvolacího řízení, jež jsou dány mezemi zásady koncentrace řízení; to znamená, že v odvolání nelze vznášet námitky nové, v prvostupňovém řízení neuplatněné, leda by se jednalo o důsledek znemožnění řádného vznesení námitek postupem stavebního úřadu). Tato judikatura tedy připouští uplatnění novot i v řízení odvolacím, pokud by se jednalo o následek procesních pochybení správních orgánů (neoznámení zahájení řízení, neupozornění na nutnost podání námitek a připomínek v určité lhůtě, neupozornění na zásadu koncentrace řízení). Další okruh případů, kdy správní soudy již v minulosti připouštěly uplatnění novot v odvolacím řízení, je dán charakterem stavebního řízení v jeho nejobecnějších souvislostech, především pak potřebou chránit veřejný zájem (srov. § 39 stavebního zákona, jenž ukládá stavebnímu úřadu stanovit v územním rozhodnutí podmínky k ochraně veřejných zájmů). Z tohoto hlediska patří mezi významná rozhodnutí rozsudek **Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 5. 1999, č. j. 6 A 95/94- 87**, v němž lze nalézt úsudek, že *„koncentrační zásada v řízení o povolení stavby má omezené užití v tom smyslu, že porušení kogentního právního předpisů hmotného nebo procesního práva v řízení nesmí správní orgán přejít již z úřední povinnosti. Je-li námitka účastníka poukazující na porušení takového právního předpisu účinná v průběhu řízení jeho účastníkem i po uplynutí lhůty k námitkám stanovené, nemůže ji správní úřad odmítnout jako opožděně podanou, ale musí se jí věcně zabývat.“* Tento názor limitující užití koncentrační zásady v řízení podle stavebního zákona pak byl použit i v rozsudku **Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 11. 2003, č. j. 52 Ca 1/2003 - 77** (publikován pod č. 88/2004 Sb.NSS).

Městský soud v Praze se postupem žalovaného v odvolacím řízení (který námitku ohledně absence rozhodnutí podle § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, posoudil a neodmítl ji jako opožděnou) zaobíral ex officio, a dovodil, že se jednalo o námitku v odvolacím řízení nepřipustně (opožděně) uplatněnou s ohledem na zásadu koncentrace řízení zavedenou v § 36 stavebního zákona. Limity uplatnění této zásady plynoucími z judikatorní praxe shora uvedené se nezabýval.

Předně Nejvyšší správní soud uvádí, že by připustil vytčení podstatné vady řízení před žalovaným, pokud mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76

odst. 1 písm. c/ s. ř. s.) z úřední povinnosti, ovšem za splnění podmínky, že taková vada je patrná bez dalšího ze spisu a brání přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (znamená to, že ne každá, byť podstatná vada řízení před správním orgánem, může být důvodem k postupu ex officio, neboť ve správním soudnictví je uplatňována zásada dispoziční, tedy že soud zkoumá správní akt výlučně z hlediska žalobních bodů obsažených v žalobě – srov. § 71, § 75 odst. 2 s. ř. s.) – možnost postupu z moci úřední při splnění takto vymezených podmínek dovodil Nejvyšší správní soud například v rozsudcích ze dne 24. 11. 2003, č. j. 2 Azs 23/2003 – 39 (publ. pod č. 272/2004 Sb. NSS) a ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 Afs 37/2004 – 41 publ. pod č. 650/2005 Sb. NSS). Pokud by úvaha městského soudu o nepřípustnosti (opožděnosti) uplatnění námitky vztahující se k posouzení zásahu do krajinného rázu byla po právu, pak by soud byl oprávněn takovou vadu konstatovat ex officio, neboť je zřejmá bez dalšího ze spisu a brání přezkumu napadeného rozhodnutí ve vztahu k žalobnímu bodu týkajícímu se nesprávného vyhodnocení takové námitky žalobce v odvolacím řízení, neboť jestliže se správní orgán neměl určitou námitkou vůbec zabýrat v odvolacím řízení, pak soud nemůže zkoumat, zda se s takovou námitkou vypořádal správně. Městský soud tedy žalovanému vytkl podstatnou vadu řízení, která vedla k nemožnosti provést přezkum rozhodnutí právě v tomto ohledu, avšak dovodil (implicitně), že tato vada nepůsobí nezákonnost rozhodnutí, jinak by musel napadený správní akt zrušit. V již shora citovaném rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 11. 2003, č. j. 52 Ca 1/2003 – 77, se však tato vada řízení považuje za takovou vadu, která působí nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (nerespektování procesní rovnosti účastníků správního řízení), byť v této věci se nejednalo o postup ex officio, nýbrž o zrušení rozhodnutí k námitce žalobce. Třebaže by tedy Nejvyšší správní soud akceptoval vstup městského soudu do řízení o přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného z úřední povinnosti, pokud by jeho závěry o aplikaci koncentrační zásady sdílel (což jak dále uvedeno nesdílí), pak ovšem zůstává nepřezkoumatelným procesní vyústění takového postupu, tedy zamítnutí žaloby, neboť městský soud svůj náhled na zjištěné pochybení v procesním postupu (přijetí opožděné námitky v odvolacím řízení) a jeho důsledky omezil pouze na nemožnost přezkumu žalobní námitky, ovšem ve vztahu k napadenému správnímu aktu již žádné důsledky seznatelné v odůvodnění rozhodnutí nevyvodil, ať by již byly jakékoliv. Již z tohoto důvodu by musel Nejvyšší správní soud za použití § 109 odst. 3 s. ř. s. napadený rozsudek zrušit.

Ovšem důvody, pro které seznal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, leží jinde. Nejvyšší správní soud, jak shora uvedeno, aplikuje ve své praxi při přezkumu napadených rozhodnutí krajských soudů, pokud jsou jimi přezkoumávány správní akty vydávané v řízení podle stavebního zákona, zásadu koncentrace i v řízení odvolacím; v tomto ohledu nejsou námitky stěžovatele důvodné a argumentace žalovaného i osoby na řízení zúčastněné je přiléhavá. Městský soud se však nezabýval omezeními, jež byla v posledních téměř dvaceti letech v oboru správního soudnictví definována jako limity pro uplatnění zásady koncentrační v odvolacím řízení správním. Tyto limity jsou jednak povahy procesní (znemožnění uplatnění námitek v důsledku postupu správních orgánů), jednak povahy věcné a záleží v charakteru námitek (porušením kogentního předpisu hmotného nebo procesního práva se musí správní orgán zabýrat i v případě, že taková námitka byla uplatněna po marném uplynutí lhůty; takový závěr plyne z § 3 odst. 1, § 46 a 59 správního řádu zakotvujících požadavek zákonnosti správního rozhodnutí a široký

rozsah přezkumu správním orgánem II. stupně). V posuzované věci nevystává nikterak možnost užití první skupiny podmínek otevírajících možnost uplatnit námitky i po lhůtě podle § 36 odst. 1 stavebního zákona (žádné porušení procesních povinností správními orgány ze spisu není zřejmé), ovšem důvodně je nutno se zabýrat charakterem uplatněné námítky: pokud by jejím obsahem bylo tvrzení o porušení kogentního předpisu hmotného nebo procesního práva, byl správní orgán se takovou námitkou povinen zabývat. V projednávané věci je nesporné, že stěžovatel uplatnil své námitky ve vztahu k zásahu do krajinného rázu po uplynutí lhůty pro ústní jednání (8. 4. 2003), učinil tak až v odvolání (20. 5. 2003 – bod č. 3). Ovšem obsahem této námítky je tvrzené porušení § 12 odst. 2 a § 90 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny a § 126 odst. 1 stavebního zákona, spočívající v absenci řádného posouzení zásahu do krajinného rázu v souvislosti s umístěním stavby, tedy porušení povinností stanovených právními normami. Koncentrační zásadu v řízení o umístění stavby bude možno přísně aplikovat pouze na námitky proti věcnému řešení stavby, jedná-li se ovšem o respekt k zákonu, musí jej správní orgány obou stupňů zachovat bez ohledu na to, zda porušení práva někdo namítl. Žalovaný se proto nedopustil pochybení, pokud námitku žalobce uplatněnou v odvolacím řízení posoudil. Pak ovšem nic nebrání soudu, aby závěry žalovaného podrobil přezkumu v rozsahu požadovaném v žalobním návrhu.

Městský soud tedy vyložil aplikaci zásady koncentrační v řízení podle stavebního zákona tak restriktivním způsobem, že jej Nejvyšší správní soud akceptovat nemůže; v tomto ohledu je tedy dán důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. ve spojení s § 110 s. ř. s. pro zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení; v tomto řízení pak bude třeba posoudit výlučně námitku žalobce vztahující se k aplikaci zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny v řízení o umístění stavby (bod č. 5 žaloby). Nejvyšší správní soud nemůže nikterak předjímat náhled Městského soudu v Praze na takto vymezenou otázku, pouze připomíná poslední judikaturu zdejšího soudu k problematice zásahu do krajinného rázu ve vysoce urbanizovaném městském prostředí vynesenu ve věci sp. zn. 6 A 83/2002 ze dne 28. 12. 2006 (rozsudek dostupný na www.nssoud.cz).

V novém řízení rozhodne městský soud rovněž o nákladech řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu